

ABY SE OSVOBODIL,
POTŘEBUJE POSLAT
DO PEKLA JEŠTĚ...

666
DUŠI

NEBO JEDINOU, KTERÁ HO
MŮŽE OKAMŽITĚ SPASIT

EMILY D. BEŇOVÁ

666 duší

Vyšlo také v tištěné verzi

Emily D. Beňová

666 duší – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

EMILY D. BEŇOVÁ

666
DUŠI

Copyright © Emily D. Beňová, 2024
Cover design © Zuzi Maat
Cover illustration © Shutterstock / LightField Studios

Odpovědná redaktorka: Daniela Čermáková
Jazyková korektura: Šárka Marčanová

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2024
www.fortunalibri.cz

První vydání

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována, ukládána v jakémkoli vyhledávacím systému nebo přenášena v jakékoli formě ani elektronickými, mechanickými, kopírovacími, nahrávacími a jinými prostředky bez předchozího souhlasu majitele práv.

ISBN tištěné verze 978-80-7546-615-0
ISBN e-knihy 978-80-7546-630-3 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7546-631-0 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7546-632-7 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně. Jakákoli podoba s živými či mrtvými osobami, událostmi či místy je proto čistě náhodná.

PODĚKOVÁNÍ

Děkuji Patricii Jurčové. Ty probdělé noci stály za to
a já jsem ráda, že jsi byla součástí zrodu tohoto příběhu.

Poděkování patří i Katce Sakové,

která je mýma očima a vidí i to, co já ne.

Díky za rady a všechno ostatní. Ne vždy to bylo lehké,
ale pokud se chce, jde všechno.

Hřích

V jazycích, ve kterých byla Bible napsána,
znamená slovo hřích
minout cíl.

Prolog

„Chci, abys zhřešila, aby tvá duše podlehla hříchu a já jsem si ji mohl vzít,“ šeptne mi do rtů a jeho horký dech mi ovane pokožku.

Zachvěju se. Jeho blízkost si mě podmaňuje, pokouší mě. Cítím, jak mě zrazuje tělo a já mu podléhám. Najednou mi hřích připadá lákavý. Hříšně krásný. Jemný hlásek našeptávající, abych zhřešila, zesílí a já ho slyším křičet v celé síle.

Poddej se! Udělej to! Co můžeš ztratit? Vždyť sejít z cesty je tak krásné...

1. kapitola

Přistoupím k muži ležícímu na zemi a prohlédnu si ho. Smrt si po něj přišla brzy, ale ne proto, že by chtěla. Nedal jí na výběr. Ani on, ani jeho žena, která ležela vedle něj s vytřeštěnýma očima a pěnou stékající po tváři. Vedle její ruky se nacházela jehla s dávkou.

Drogy jsou svinstvo a často to končí právě takto. Před lety, pamatuju si, jako by to bylo včera, přišli za mnou. Oba. Byli spolu dlouhých deset let a nedařilo se jim prosadit se. Chtěli dosáhnout toho, co mají mnozí lidé. Peníze, lesk a slávu. Publicitu a téměř neomezenou moc.

Ona si přála zpívat a on chtěl být uznávaný hudebník. Ani jeden z nich neměl talent, ale neviděli to. *Nechtěli* to vidět. Byli z těch, kteří jsou ochotni jít i přes mrtvolu, aby dosáhli svého cíle.

Nevzpomínám si, jak se v minulosti dostali ke mně, ale pamatuju se na všechny, kteří mě vyhledali a byli ochotní zaprodat vlastní duši jenom proto, abych jim splnil sen.

A já jsem svolil. Nakonec, přesně kvůli tomuhle jsem na světě – abych pro ďábla získával duše a vysloužil si tím svobodu. Kdysi jsem byl jako oni. Toužil jsem po slávě a moci, a tak jsem se svěřil neznámému muži. Řekl, že má moc splnit mi přání, že dostanu, po čem prahnu, ale na revanš žádal mou duši. Pro slepou pýchu a vlastní posedlost jsem souhlasil.

Zpočátku všechno vycházelo tak, jak mělo. Byl jsem slavný a ženy mi doslova padaly k nohám, dokud nepřišla krutá rána a já jsem pro svou naivitu a honbu za falešným cílem neztratil všechno. Dokonce i vlastní život.

A tam to všechno začalo.

Tam začala moje služba.

Đábel mě na smrtelné posteli znovu oslovil. Připomněl mi slib, který jsem mu dal před lety, a chtěl vědět, jestli odejdu s ním a budu mu sloužit, nebo umřu a moje černá duše skončí v pekle.

Souhlasil jsem, že mu budu sloužit. Vidina smrti a pekla mě nelákala. Đábel řekl, že od nynějška mu patřím, a tak se také stalo. Následující ráno jsem se probudil naprosto zdravý. Byl to šok nejen pro mě, ale také pro moje okolí. Jenže najednou už jsem nebyl jako dřív. Nebyl jsem sám sebou. Slunce mi páliło pokožku, světlo ničilo oči a svěcená voda pro mě byla jako kyselina.

Utekl jsem a schovával se. Byl jsem vyžděšený, ale jiný. Mé smysly byly jasnější, chutě vytříbenější, silou se mi nikdo nemohl rovnat. Celé týdny jsem se skrýval ve starých opuštěných kanálech. Londýn a všechno panstvo žily nade mnou a můj předchozí život úplně zmizel.

Měl jsem strach a byl jsem slabý. Ta slabost mě zabíjela. Když jsem už věřil, že umřu, našel mě. Opět mě vyhledal a povolal. Patřil jsem mu. Cítil jsem to, ačkoli jsem tomu pocitu sám nerozuměl. Věděl jsem, že se mu nedokážu vzepřít. Měl mě v moci. Úplně.

Rozhlédl se po útrokách kanálu, kde jsem se sytil energií potkanů, a řekl mi, co musím udělat.

„Na světě je zlo a ty mi ho přiveďš,“ nařídil a elegantní klobouk na jeho hlavě se zaleskl pod paprskem světla, které na něj dopadlo.

„Jak?“ zeptal jsem se ho.

Zastavil se a vyřezávanou hůlkou, kterou držel v ruce, šťouchl do pelíšku, který se stal mou postelí. Ohrnul aristokratický stíhlý nos a zadíval se na mě. Đábel není starý. Je mladý, věčně mladý. Stejně jako já.

„Povolal jsem tě do svých řad, aby ses stal lovcem temných duší. Budeš mi sloužit, dokud mi jich do pekla nepošleš tři tisíce.“

„Tři tisíce?“ zopakoval jsem udiveně, ale v té době mi to nepřípadalo jako obrovské číslo. „Jak to mám udělat?“ Tehdy jsem si myslel, že to hravě zvládnou. Vždyť po světě běhá spousta špatných lidí. Najít pro něj tři tisíce hříšníků nemůže být obtížné.

„Každý, kdo tě osloví a v zoufalství vysloví, že se upíše i ďáblu, jen abys mu pomohl, mi bude patřit. Jen si vzpomeň, jak to bylo u tebe.“

Pochopil jsem. Věděl jsem, co po mně chce. „A co potom, pane? Co se stane, když vám ty duše dodám?“

„Pak?“ zeptal se zamýšleně.

„Co se se mnou stane potom?“

Stáhl oči do úzkých štěrbin a jeho výraz ztvrdl. Prsty si uhladil špičky vzhůru vytočeného knírku a promluvil: „Splním ti poslední přání. Co by sis přál?“

„Svobodu, pane. Svobodu a novou šanci na život.“

Ďábel cukl hlavou, zvažoval moji nabídku. Ani na okamžik jsem nezapochyboval, že by toho nebyl schopen. Jeho moc a velkolepost jsem cítil až v kostech. Věděl jsem, že dokáže skutečná kouzla, a tak jsem nežádal nic, co by mi nemohl opravdu splnit. „V pořádku. Když mi dodáš tři tisíce duší, budeš znovu žít.“

Cítil jsem, že tohle je moje šance. S jeho pomocí bych mohl začít znovu. Jen mu dám, co chce. Stále jsem ale nerozuměl některým věcem. „Jak to mám udělat, když mě slunce spálí? Jak se dostanu na povrch, když jsem na denním světle téměř slepý?“

„Neboj se, lovče. Až ráno opustíš tuto stoku, budeš jako jeden z nich. Ale pozor! Pokud pocítíš, že zase podléháš světlu a slunce tě pálí, stáhni se. Nezavádím tě tvé démonické podstaty, jen ti dávám vyšší moc k vykonávání mých věcí.“

„Proč to musí být takhle, pane?“

Muž se na mě významně podíval a řekl: „Abys nezapomněl na to, komu patříš. Abys neuvažoval o útěku, protože jinak zemřeš.“

„Neuteču, pane. Jen pořád nerozumím, jak vám ty duše dopravím.“

„Neboj. Ve správném okamžiku pochopíš všechno sám.“

„Dobře, pane. Pusťte mě do světa lidí a dostanete ty duše. Jak jsme se dohodli.“

Ďábel přikývl. „Dal jsem ti své slovo, Adriene. A ďábel své slovo pokaždé dodrží. Měj ale na paměti, že je tu i Bůh a jeho archanděl. Do pekla smějí jen hříšníci, kteří tě požádají o pomoc.“

„A co ti čistí? Co když mě poprosí o pomoc osoba s čistou duší?“

„To, jestli jí pomůžeš, je jen na tobě. Za pomoc nevinným tě nemůže soudit, ale Bůh ti čistou duši nedá. Ne, dokud ten člověk sám a dobrovolně nezhřeší. Nad čistou duší nemáš žádnou moc, Adriene. Pamatuj na to.“

Přikývl jsem a ďábel se při odchodu rozplynul.

Věřil jsem, že ten úkol splním rychle, vždyť lidé neustále potřebují pomoc, pořád něco chtějí. A nikdo přece není bez hříchu. Nikdo!

Mýlil jsem se.

Netušil jsem, že to bude ten nejtěžší úkol, který mi mohl dát. A tak bloudím po světě už více než sedm set let a úděl, který se mi jevil jako snadno splnitelný, se stal mým nekonečným trestem.

Žena na zemi se pohne. I když ne opravdu. Sleduju, jak její duše opouští tělo a hned za ní vyjde i ta mužova. Zmateně se podívají jeden na druhého a pak na mě. Pochopili. Chtějí něco říct, ale nedám jim možnost.

„Taková byla dohoda. Splním vám sny, ale vezmu si vaše duše.“

„Jenže takhle to nemělo být,“ promluví žena a její aura zbledne. Vytrácí se jako její muž.

„Sami jste si zvolili směr. Já jsem vás nevedl. To, že končíte takhle, je vaše volba. Vaše duše zčernaly, a tak mi patří.“ Ukážu rukou doprava a ve vzduchu se utvoří černá mlha.

Kruh připomínající oko hurikánu se zvětší tak, aby jím mohli projít, a oni se obejmou. Už je však pozdě. Žili hříšně a temnota je odvede tam, kam patří.

Z víru temné mlhy v barvě smůly se vysunou černé pahýly vlnící se jako dva hadi. Omotají je a vtáhnou do přechodu rychlostí světla. Černý kruh se po jejich vstupu zmenší, až úplně zmizí.

„Fajn, to bychom měli.“ Vytáhnu diář, malý ošoupaný zápisník, a zapíšu si další dvě jména do nekonečného seznamu.

689 – *Deana Mooreová*

688 – *Sean Moore*

Zavřu zápisník a uslyším dětský pláč. Někde v domě. Opustím ložnici, kde nechám ležet na zemi dvě mrtvá těla, a dojdou do pokoje, ze kterého je slyšet nářek. V malé bílé místnosti objevím dítě. Maličké. Sedí v postýlce a po tvářích mu stékají velké slzy, jako by to nevinné stvoření tušilo, co se odehrálo ve vedlejším pokoji. Přistoupím k postýlce a děťátko se utiší.

Jeho aura je jasná. Doslova září, téměř mě oslepuje. Neuvěřitelné. Je naprosto čisté. Nevinné, bez dědičného hříchu. To ani není možné.

Děti se rodí s dědičným hříchem, jenže tohle je panensky čisté. Je to překvapující a zároveň fascinující. Jak je možné, že ti dva mohli zplodit tak nevinné stvoření?

Dítě ke mně natáhne ručičku. Už nepláče. Všimnu si nádherných velkých očí. Jejich zeleň je přímo dokonalá. Má malý, vzhůru zahnutý nosánek, rty tak červené barvy, až je to omamné, a vlasy bílé jako sníh. Přisáhám, že vypadá jako anděl. Dotknu se jeho ručičky a pocítím teplo. Zářivá aura, která z děťátka sálá, mě doslova obklopí. Cítím, jak mě naplní pocitem štěstí a tepla.

Vnímám, jak mě to stvoření dobíjí ztracenou energií, kterou mi vzaly ty zčernalé duše.

S úžasem nasávám sílu, která z něj prýští, a sytím se i bez toho, abych se napojil. Tahle duše by byla pro ďábla velkou trofej, navíc by mi zkrátila trest nejméně o sto čísel.

„Na to nemáš právo,“ řekne najednou někdo další a já strnu. Přikročí ke mně archanděl Gabriel a podívá se do postýlky. Blondák s bradkou se na dítě usměje a překříží si ruce na hrudi.

Pustím dítě, čímž přijdu o teplo, kterým mě dobíjelo, a postavím se. Vím, že má pravdu. Na to děcko nemám právo. Zatím. „Dlouho jsme se neviděli, Gabrieli.“

Pousměje se. „Koukám, že do pekla doputovali další hříšníci.“

„Věř, že mě to nezarmucuje tak jako tebe.“

Přikývne. „Máš pravdu. Trápí mě vědomí, že na světě je pořád tolik zla. Občas mám pocit, že to nikdy neskončí. Jenže bez zla bys neměl práci.“

Ignoruju jeho uštěpačná slova a změním téma. „Co bude s dítětem?“ zeptám se a neujde mi, jak miminko chytne svůj dudlík a strčí si ho do úst.

„Neboj se. Už jsem volal kompetentním osobám. Přijede si pro něj sociálka.“

„Takže poputuje do dětského domova?“

„Vypadá to tak. To nešťastné dítě už nemá žádnou rodinu. Ale vidíš to?“

Zamračím se a podívám se na něj. „Co?“

„Vidíš tu auru?“

Pochopil jsem, co myslí. „Narodilo se bez dědičného hříchu. Jak je to možné?“

Gabriel se pousměje. „Nejsi jediný, kdo plní přání. Oslovili jednoho z našich. Náhodně. Snili o dítěti, a přestože jejich duše

padaly do temnoty, věřili jsme, že to děťátko jim pomůže. Bohužel ani tohle nevinné stvoření je nedokázalo zachránit.“

„Možná jednou zachrání někoho jiného.“

Gabriel přikývne. „Nesejde-li z cesty.“

Ušklíbnu se. „Pak tady budu já. S duší tohoto zázraku bych se k cíli dostal mnohem rychleji.“

„S duší takového čistého stvoření bys vymazal celý svůj trest, Adriene.“

Podívám se na blondáka vedle sebe, jestli to myslí vážně, a on zvedne obočí.

„Dokud je bez hříchu, nemáš nad ním moc.“

Přikývnu. „Ano, vím. Dokud je bez hříchu, nemůže mi patřit. Jenže hřích má i lákavou stránku,“ dodám a odejdu pryč.

* * *

Často přemýšlím nad tím, jak by vypadal můj život, kdybych nebyl kdysi dávno tak marnivý. Jistě, teď bych už nežil, ale možná bych měl ženu a děti. Jenže já jsem si vybral slávu a chamtivost. Měl jsem všechno, ale vždy jsem bažil po něčem dalším. Byl jsem nenasytný a sobecký, i proto jsem skončil tak, jak jsem skončil.

Když se na to ale podívám z druhé strany, vlastně si nemůžu stěžovat. Na mé práci není nic strašného. Alespoň se o tom celá staletí přesvědčuju. A musím podotknout, že díky ďáblu mám věčný život.

Jedním pohybem zažehnu světlo a svléknu si dlouhý černý plášť. Přehodím ho přes opěradlo vyřezávaného křesla a oběma rukama si promnu tvář. Cítím se unaveně, ale na spánek nemám pomyslení. Jsem noční tvor, což je pro démona typické.

Zapnu rádio na vestavěné policové stěně a velkým pokojem s postelí uprostřed se rozezní klavírní hudba. Miluju klasiku

a krásné ženy. Přesně v tomto pořadí. Z hifi sestavy se line balada od Mozarta a já zahraju prsty ve vzduchu.

Vyzuju si boty a bosýma nohama přejdu po studené podlaze. Z ledničky vedle postele, která je dřevem šikovně zamaskovaná do podoby nočního stolku, vyndám pivo a otevřu plechovku. Napiju se a přesunu se do rohu místnosti, kde na malířském stojanu stojí ještě panenské plátno čekající na první tahy štětcem.

Maluju často. Většinou krajinky. Miluju podzimní scenérie, ale také jarní zobrazení nového zrodu. I dnes si sednu na otočnou židli bez opěradla a chytím do ruky paletu. Zažila i lepší časy, ale neřeším to. Vymáčknu na ni barvy, které budu potřebovat, a pustím se do práce.

Se svými nadlidskými schopnostmi dokážu malovat opravdu rychle. Jenže dnes ne. Dnes chci malovat pomalu a to první, co mi přijde na mysl. Počáteční tahy jsou opatrné a promyšlené. Zbývající jdou instinktivně a samy. Štětec létá po plátně, míchám barvy a vytvářím portrét, který ve mně vytvořilo podvědomí. Když skončím, hledí na mě velké zelené oči nevinného dítěte, které je na mě úpěnlivě upírá.

Netuším, proč jsem namaloval právě tohle, ale uvědomím si, že je to po dlouhých sedmi letech první malba člověka. S obrazy lidí jsem skončil v den, kdy jsem jako člověk navždy umřel.

Pocítím, že nejsem sám.

„Zase ty tvé čmáranice?“ ozve se její hlas.

Otočím se k ženě s havraními vlasy a pihou u rtů a položím paletu. Přistoupí ke mně a prohlédne si obraz.

Zamračí se. „Odkdy maluješ děti?“

Vstanu, zvednu ze země plátno a přehodím ho přes obraz. „Co tě sem přivádí, Deryono?“

„Nevíš?“ zeptá se.

„Dnes nemám náladu,“ řeknu přímo a napiju se piva.

„Tak si ji udělej. Kvůli tobě jsem se vykašlala na opravdu sexy černocho.“

Pousměju se a sednu si na okraj postele. „Asi nebyl až tak extra, když jsi tady.“

Pousměje se. „Nebudu ti lhát. Dnes mám chuť na tebe.“

Opět se napiju a zavrtím hlavou. „Příliš sis zvykla mě využívat.“

Vytáhne mi pivo z ruky, dopije ho a prázdnou plechovku hodí kamsi za sebe. Když dopadne na zem, na okamžik naruší další klavírní baladu. Pak do mě strčí a já se svezu na postel. „Protože můžu,“ zašeptá roztouženě a jediným šikovným tahem ze sebe shodí černé elegantní šaty. Padnou jí přes ramena a kolem nohou vytvoří temnou obruč.

Podívám se na její dokonalé nahé tělo a ona nečeká. Sedne si na mě obkročmo a zavlní boky.

„Nasyť se, Adriene. Víím, že to chceš. I ty se potřebuješ pořádně najíst.“

Jindy bych ani nezaváhal, ale teď je to jiné. Necítím potřebu se nasytit. To dítě mě dobilo a pořád to ve mně je. Deryoně to ale neřeknu. Místo toho se vyšvihnu do sedu a rukama jí sevru pevná prsa. Zasténá a zakloní hlavu.

„Ano. Nenech mě čekat. Potřebuju, abys mě naplnil. Chci cítit bolest, ale také rozkoš. Musíš mě uspokojit. Jen ty víš, jak drsně to miluju.“

V tu chvíli ji přetočím pod sebe a rozepnu si kalhoty. Nečekám na nic, vniknu do ní na doraz a už nepřestávám. Beru si ji tvrdě a rychle. Slyším její pohanské výkřiky, steny a neukojitelnou chuť po sexu. Cítím to stejně. Chci všechno stejně. Buším do ní celou silou a vychutnávám si příval extáze, který mě pohlcuje. Jí to ale nestačí.

Už nejsme jen dva.

Přivolala sem jednu ze svých družek. Zezadu mě obejmou jemné ruce. Deryona ví, co mě potěší. A pohled na dvě navzájem se

obšťastňující ženy je to nejlepší, co mi mohla dopřát. Zpomalím a sleduju, jak mě ruce zezadu hladí po hrudi, až sjedou dolů a pohladí Deryonino lůno. Miluju ten pohled.

Žena zpoza mě vykročí a usadí se na postel. Deryona se na ni usměje a blondýnka se skloní, aby ji mohla líbat. Vzrušení mnou doslova lomcuje. Šukám Deryonu a přitom pozoruju, jak ji blondýnka hladí na prsou a dráždí. Jsem v pasti vlastní trýzně, ale přesně takhle se mi to líbí. A to je teprve začátek...

2. kapitola

(současnost)

Leona položí těžký pytel na velký pult a hranou ruky v rukavici si otře čelo. Chtěla jsem jí pomoci, ale odbyla mě, že to zvládne, a tak jsem ji vzala za slovo a začala se věnovat papírování, které ona z duše nenávidí.

„Desátá várka. Ještě pět,“ povzdechne si unaveně.

Podívám se na výživové substráty, které přede mě nakupila, a pak na ni. „Chtěla jsem tě vystřídat,“ připomenu jí a moje tmavovlasá starší sestra se usměje.

„Ty jen pěkně zapisuj, Vivien. Víš, že nesnáším všechno to papírování kolem účetnictví. Raději vyložím celou dodávku, jen abych to nemusela dělat.“

Vím to moc dobře. „Netuším, co si počneš, až pojedu na dovolenou.“

„Ty nemůžeš jet na dovolenou, sestřičko. Už to pochop. Zkrachovali bychom,“ řekne pobaveně a povytáhne si rukavice.

„Přeháníš. Ještě je tady tatínek a ten se v papírech naštěstí vyzná.“

Leona přikývne a zamíří k východu. Přes prosklený výklad se dívám, jak vyjde na sluncem zalitou ulici a ze zelené dodávky vyndá přepravku letniček. Řekne něco řidičce, která přivezla nové zboží, a pak vstoupí dovnitř.

„Vidiš,“ dodá a vleče tentokrát květiny. „Zapomněla jsem ti říct, že jsem dostala jednu super práci.“

„Cože? Jakou?“ Položím pero a vezmu jí z rukou přepravku plnou vonavých fialek. Zanesu ji dozadu a položím na zem k ostatním přepravkám.

Leona si opráší rukavice, ačkoli to vůbec není zapotřebí, a hrdě se ušklíbne. „Od zítřka si mě najali na úpravu zahrady.“

Vytřeštím oči. „Fiha! To je skvělé. Kde? A proč mi to říkáš až teď?“

„Já sama jsem se to dozvěděla teprve před hodinou. Volal mi táta, kterému zase telefonoval ten chlápek, který si přál na tu práci mě. To jsi ještě byla na veterině s mým Lolipopem.“

„Počkej. Ten muž si vybral jmenovitě tebe?“

„Ano.“

„Možná tě někde viděl a zalíbila ses mu.“

Pokrčí rameny. „Nevím, ale výslovně řekl, že chce Leonu Palmerovou.“

„Dám ruku do ohně, že je to tak, jak říkám.“

„Pokud je to tak, nadšení mu nevydrží dlouho.“

„Proč si to myslíš?“

„Víš proč.“

„Bože, to bylo dávno. Všichni chlapi nejsou stejní.“

„Možná ne, ale nic si nenalhávám. Každý chlap, který poznal mou temnou minulost, dal ode mě ruce pryč.“

„Prosím tě! Bylo to dávno. Kromě toho nechápu, proč bys to měla věšet každému na nos?“

„Protože chci být upřímná. A tohle neutajíš,“ povzdechne si a pokračuje. „Občas uvažuji, že bych dala i duši za to, aby se dal vrátit čas a nikdy bych se nenamočila do těch sraček.“

„Nech minulost být, Leono. Tak či onak se nezmění a ty jsi teď čistá. Už tři roky.“

„Vždycky budu mít tu strašnou nálepku, Vivien. Jsem ta, která pila a prodávala se.“

„Neměla jsi čistou hlavu.“

„Byla jsem hloupá a bažila po penězích. Netuším, co se to se mnou tehdy dělo.“

„Hlavní je, že sis to uvědomila a teď jsi jiná. A máš super práci.“
„Nevím, jestli je to nějaká výhra. Budu muset pořádně makat.“
Zasměje se. „Zvládneš to,“ ujistím ji a tentokrát vyjdeme z květinářství obě. Pozdravím řidičku, která telefonuje, a vyložíme další dřevěné přepravky.

„Jen mě udivuje, že to táta nechal na mně.“

„Vždyť jsi mu pořád opakovala, že to chceš zkusit,“ připomenu jí, než se vrátíme do květinářství. „Asi dospěl k závěru, že tě otestuje.“

„Překvapuje mě, že se rozhodl tak náhle. Doslova ze dne na den,“ zhodnotí. „Naposledy říkal, že nejsem dost připravená.“

„Tak změnil názor. Vždyť ho znáš.“

„Spíš mám pocit, že je už starý a nezvládá to. Předtím to vždycky řešil sám. Občas mě zavolal na výpomoc, ale teď to nechal celé na mně a bez řečí.“

„Možná jen uznal, že je nejvyšší čas. Vždyť víš, že květinářství chce přenechat tobě. Kromě toho, ten chlápek si přál přímo tebe.“

Přikývne, ale vypadá ustaraně. Položíme květiny na zem a vrátíme se ven. „I tak se mi to zdá zvláštní.“

„Nehledej problém, kde není. Měj z toho radost. Je to tvoje velká šance. Konečně opustíš tuhle malou špeluňku a dokážeš tatínkovi, že to zvládneš i v terénu. Kam to vlastně půjdeš?“

„Do domu nějakého Van Hella.“

„Van Hella? Nic mi to neříká,“ pronesu zamyšleně. „Je odsud? Z Detroitu?“

„Ano, ale z té lepší čtvrti. Víš, jak to myslím.“

„Vím. Boháč. A co vlastně chce?“

„Dnes odpoledne tam půjdu a vyslechnu si jeho návrh. Tatínek zmiňoval, že si přeje obnovit zimní zahradu. Neskutečně se na to těším. Alespoň otci dokážu, že se na mě může spolehnout.“

„Určitě to ví,“ odpovím a vezmu z dodávky poslední přepravku. Leona zatím podepíše dodací listy a vrátí se za mnou do květinářství. Hned poté přijde zákaznice.

Zbytek dne plyne poklidně. Máme volněji, ale i tak dost práce na to, aby nám hodiny rychle uběhly. Když odpoledne zavřeme, Leona nasedne do auta a se slovy, abych jí držela palce, se vydá na dohodnutou adresu.

Já si vezmu taxi a dám se zavést domů. Už skoro půl roku bydlím sama. Rozhodla jsem se, že se potřebuju osamostatnit. Pokud je mi smutno, zaběhnu domů, abych se pomazlila s Leoniným starým kocourem Lolipopem nebo si popovídala s tátou.

Leona a táta žijí v našem rodném domě. Máma zemřela před pěti lety a Leona to snášela špatně. Podlehla svodům alkoholu a později spadla do nějakého svinstva s pornem, které bylo obrovským omylem. Otec jí to moc dlouho nemohl odpustit, ovšem teď mám pocit, že se jejich vztah pomalu, ale jistě dává do pořádku.

Vstoupím do tichého bytu a do vázy vložím řezané růže, které jsem si dnes přinesla. Miluju růže všech barev. Sotva jim stihnu nalít vodu, začne mi vyzvánět mobil. Rychle položím vázu do prostřed stolu a vytáhnu telefon z malé kabelky. Volá mi Barbara, moje dobrá kamarádka. Přijmu hovor, ale nestihnu ani pozdravit, než Barbara spustí: „Za tři hodiny. Ty a já v Nebi.“

„Co?“

„Obleč si něco sexy,“ řekne a ukončí hovor.

Stojím s mobilem u ucha a civím do prázdna. Barbara byla vždy trochu bláznivá, ale tenhle telefonát byl dost divný. Moc dobře ovšem ví, jak mě vytáhnout z domova.

Když o tři hodiny později vystoupím z taxíku, venku je naprostá tma a před podnikem stojí řada lidí. Nebe je třípatrová budova, ve které si přijdou na své nejen milovníci her, jako je poker

a ruleta, ale také fanoušci diska či lehkých žen. Jednoduše řečeno, pro muže je to ráj na zemi a díky tomu si vysloužil i svůj název.

Nejdu sem poprvé, ale vstup je nekřesťansky drahý. Na kartě mám sice dost, ale tohle mi přijde jako plýtvání penězi. A přece sem mám dnes namířeno. Výhodou je, že jedno vstupné platí na všechna tři patra.

Kde je ale Barbara?

Otáčím se dokola, jenže tu bláznivou kudrnatou žínku nikde nevidím. Snad už není uvnitř, protože najít ji tam vůbec nebude lehké. Postavím se na konec dlouhé řady, právě když před vchodem zastaví Mercedes Maybach. Jeden z prodavačů lístků přiskočí k luxusní černé limuzíně s tmavými skly, aby otevřel dveře.

Přes vyčuhující hlavy skoro nic nevidím, ale přesto zahlédnu, jak z auta vystoupí nejprve žena v krásných černých šatech. Má nádherně upravené vlasy a na uších se jí třpytí dlouhé a těžké náušnice. Bezpochyby to není bižuterie. Následuje ji muž v obleku, ale spatřím pouze útržky, ze kterých bych jen těžko dokázala poskládat jeho podobu.

„Vivien!“ ozve se najednou.

Otočím se za hlasem a vidím, jak zpoza rohu Nebe vykukuje Barbara a mává na mě.

„Pojď,“ řekne, když dál jen stojím, a tak vystoupím z dlouhé řady a přicumptám k ní.

„Myslela jsem si, že chceš jít dovnitř.“

„To chci. Jenže dnes půjdeme jiným vchodem,“ popadne mě za ruku a táhne za sebou.

Ve vysokých lodičkách ji následuju až na opačnou stranu budovy, kde není živá duše. „Barbaro, jseš si jistá, že je to v pohodě?“

„Ne, ale je otevřeno.“

„Jak to víš?“

„Neřeš to a prostě pojď.“

Ohlédneme se, jestli nás někdo nesleduje, přejdeme až k zadním dveřím a Barbara je otevře. Vejdeme dovnitř, úzkými chodbičkami proklouzneme do hlavní části a posledními dveřmi se dostaneme až do místnosti s hracími stoly.

Číšnice v elegantních šatech roznášejí objednané nápoje a na velkém kruhu se otáčí luxusní auto s tmavými skly. Jistě představuje jednu z výher, které lze v části s kasinem vyhrát.

Barbara se na mě usměje, ale mně do smíchu opravdu není.

„Tohle je protizákonné,“ procedím mezi zuby, abych nepůsobila tak vyděšeně.

Zasměje se. „Zločin se stal jen tehdy, když ti ho dokážou.“

„Nemáme razítka.“

„Tady tě už nebude nikdo kontrolovat. Půjďme nahoru a pobavíme se,“ rozhodne a vykročíme k eskalátorům, které nás vyvezou, kam potřebujeme.

V každém patře, ba i v každém rohu, stojí muži z ochranky ve smokiných. Dohlízejí na bezpečnost a mně se při pohledu na ně svírají útroby.

„Za tohle shoříme v pekle.“

Barbara se znovu šibalsky ušklíbne a chytne mě za předloktí. „Jestli do pekla, tak jen s tebou, Vivien.“

Ve druhém patře se nachází velký bar a boxy. Je to klidnější část, spíše pro zamilované, kteří chtějí mít soukromí, nebo pro ty, kteří zde touží najít společnost na jednu noc. Není to bordel, jen se tu pohybuje velké množství žen, které jsou ochotny vyspat se s chlapem, ačkoli ho vůbec neznají. Hlavně že jim z toho něco kápne.

Další eskalátor nás odveze do největší místnosti určené pro ty, kteří se chtějí vybláznit na parketu. Obrovské reproduktory ohlušují a palety barev míhající se po patře dodávají tomuto místu brutálně úžasný dojem.

Člověk se zde cítí doslova jako v ráji. Skvělé drinky, pohodlné boxy k sezení a fenomenální taneční parket uprostřed, který vypadá jako koloseum, tvoří dokonalý celek pro labužníky. Geniální hudba je už jen třešničkou na dortu.

„Ach, děvče. Vítejte v Nebi!“ hlesne Barbara a oči jí zazáří. „Takový páteční večer jsi nečekala, že?“

Zavrtím plavou hlavou. „Představovala jsem si pantofle a romantickou knihu.“

„To si nech na stará kolena. Dnes jdeme žít!“

Zamícháme se do davu a Barbara mě odvede k baru. Objednáme si jen dvě sklenice s vínem, které do sebe rychle obrátíme, pak letíme tancovat. Dýdžej pouští mix The Chainsmokers feat. Daya – Don't Let Me Down – a my se kroutíme v rytmu. Jedna píseň se prolíná s druhou a třetí, čas plyne, ale zábava nekončí.

Další sklenku vína si dáme asi po hodině. Třetí za další hodinu. V té době je na parketu tolik lidí, že se zpátky těžko prodíráme. Hladina alkoholu v krvi mi dokonce dovolila zatančit si u tyče.

V půl třetí ráno cítím únavu a bolí mě nohy. Motá se mi i hlava, což je znamení, že už nesmím pít. Jenže Barbara je právě v nejlepším a chce zůstat až do rána.

Nemusí mě přemlouvat dlouho. Přikývnu, vždyť je sobota a nemusím jít do práce. Dáme si další víno a asi kolem páté, když párty pomalu končí, si zívnu do dlaně. Opravdu jsem unavená a mám velkou žízeň. Víno mi dalo zabrat, a to nepiju poprvé.

Když chci dopít poslední doušek, kdosi do mě vrazí a zbytek obsahu sklenice se mi rozlije na prsa a šaty. Zděšeně poskočím, na šatech mám červený flek, který určitě nepůjde dolů. Vzápětí zjišťuju, že mi z klína zmizela kabelka.

„Ach, ne! Stůj! Zloděj!“ vykřiknu na celé kolo a ohlédnu se za pachatelem.

Ochranka sice zareaguje, ale pozdě. Mladík, co mě okradl, uhání pryč, jako by mu hořelo za patami.

Pár okamžiků jsem v šoku a hudba, která stále vyhrává, je na jednu nějak vzdálená. Vnímám jen křik a spěch. Kolem se míhají lidé a intuice mi napovídá, že to nějakým způsobem souvisí se mnou a tím, co se událo.

„Co to má znamenat? Vždyť jsme ve VIP podniku,“ zhrozí se Barbara.

„Měla jsem v ní všechno. Dokonce i mobil a klíče od bytu.“

„Jen zachovej klid. Běželi za ním. Doženou ho,“ uklidňuje mě Barbara. Sama je v šoku a křečovitě svírá svou kabelku.

„Panebože! Nic podobného se mi ještě nestalo.“

„Mně jednou. Na ulici.“

„Špatný příklad, Barbaro. Tenkrát se tvé věci nenašly.“

„Pravda, ale teď to bude jiné. Uvidíš.“

„A k tomu mi nějaký osel zničil šaty. Můžete mi prosím dát alespoň ubrousek?“ zeptám se barmana a on mi okamžitě vyhoví.

„Jděte na toaletu,“ řekne a podává mi hned několik kusů.

„Voda nepomůže, ale stejně děkuju. Co teď?“

„To by zajímalo i mě,“ povzdechne si Barbara.

„Musíte počkat,“ promluví ke mně servírka. „Už volali majiteli. Jsem si jistá, že sem někoho pošle.“

„Proč nepřijde majitel sám?“ oboří se na ni rozhořčená Barbara.

„Tohle je přece neslýchané!“

„Já vám rozumím, slečno, ale majitel je zaneprázdněný. Jeho zástupce bude vědět, jak postupovat dál.“

„V to doufám! Nenecháme tu záležitost jen tak. Musí se to prošetřit. Okradli nás ve vašem baru.“

„Barbaro!“ syкну na ni.

„A prý VIP? Přijedeme mezi smetánku, a nakonec se ukáže, že i ta smetánka smrdí grošem.“

„Přestaň, vždyť tihle lidé za nic nemohou.“

„Trvám na tom, že v takovém podniku by se něco takového stát nemělo.“

„Moc nás to mrzí,“ opakuje znepokojená servírka.

„Slečno,“ ozve se najednou vysoký muž, hora testosteronu. Další vyhazovač. „Mám příkaz uvést vás zatím do salonu a poskytnout potřebnou pomoc.“

„Pomoc? Moji kamarádku okradli, tak se nás nesnažte opít rohlíkem. My nikam nepůjdeme a počkáme, až přijde majitel Nebe.“

„Bude lepší, pokud to vyřešíme v soukromí. Jistě chápete, že si nemůžeme dovolit skandál.“

„Samozřejmě.“

„Neblni! Počkáme tady! Ať se nás nepokouší nějak uplatit, jen aby nám zavřeli pusy a my nedaly do novin, že Nebe vůbec není takový nebeský podnik, jak to vypadá na první pohled.“

„Barbaro, proboha, už mlč! Vaše pozvání přijímáme,“ řeknu vyhazovači a ten se na mě usměje.

„Pozvání platí jen pro poškozenou. To jste vy, že?“

„Ano.“

„Následujte mě, prosím.“

„Cože?“ Barbara rozzlobeně zkroutí rty.

Snažím se ji uklidnit: „Asi je to zažitý postup. Vyřídím to a přijdu.“

Na víc se moje přítelkyně nezmůže.

Zůstane stát na místě, protože ji zastavil další člen ochranky. Na chodbu, kam jsme vešli, nesmí. Nechápu proč. Vždyť jsme tady spolu, je můj doprovod. Sleduju, jak se za námi zavírají dveře a potom se otevrou další.

Vstoupíme do luxusní místnosti s pohovkou ze světlé kůže, dvěma křesly a vyřezávaným stolem. Krásná komoda s lesklým tmavým povrchem je jen dalším nóbl skvostem v tomto přepychovém

prostoru. Nachází se zde i perfektně osvětlený soukromý bar s alkoholem, jaký jsem nikdy neviděla.

Muž mě usadí na pohodlnou pohovku a já se rozhlédnu. Netuším, kde jsem. Je to tady trochu temné, ale nádherné. Přes prosklené okno je vidět na tančící dav a ten výhled je fascinující. Diskotéka je v plném proudu, ale hluk je zde slyšet mnohem méně. Nebo jsem pořád tak dezorientovaná?

Vyhazovač mi nabídne drahé víno, ale odmítnu, dnes už jsem vypila dost. Podívám se na své šaty a zděšeně zavrtím hlavou. Nebyly levné a stačila jediná sklenice s vínem a jsou zničené. Z výrazu vyhazovačovy tváře se pokouším vyčíst, co si asi myslí, ale tváří se neurčitě.

„Za chvíli vám servírka přinese občerstvení.“

„Ale to není vůbec nutné! Nedělejte si starosti.“

„Vzniklá situace nás moc mrzí. Věříme, že chlapi toho zloděje dostanou a vaše věci zachrání. Pokud byste chtěla zavolat policii, tak vám to samozřejmě nemůžu zakázat. Jménem podniku a pana ředitele bych byl rád, kdyby...“

„Nehodlám volat policii,“ řeknu na rovinu a muž se trochu uklidní. „Budu doufat, že tahle noční můra skončí dobrou zprávou.“

Muž přikývne. „Také v to věřím.“

Do dveří vstoupí dvě servírky. Jedna přede mě položí mísu s ovocem, druhá talíř jednohubek. „Ach, opravdu to není nutné.“

Kočky se ale jen usmějí a jsou pryč. Situace mi je trochu nepříjemná a nechci, aby mě takhle obskakovali, ačkoli to na druhé straně chápu.

Vyhazovač stojící u dveří je jako vytesaný do kamene. Na okamžik mám pocit, že mě hlídá, jako kdybych tím zlodějem byla já. Chvilí se nic neděje, ale pak zpoza dveří uslyším hluk. Vlastně je to křik. Někdo se rozčiluje a vůbec ho netrápí, že je ho slyšet široko daleko.

„Nechápu, na co jste tady? Nemělo se to stát. Dobře víte, co máte udělat s opilými zákazníky. Krádež v podniku je to poslední, co potřebuju. Kde je?“ ozve se zavrčení a potom se dveře otevrou. Do místnosti vstoupí vysoký a přitažlivý muž ve smokingu. Horní knoflík na košili má rozepnutý a trochu střapaté vlasy napovídají, že už byl na cestě domů. A možná už i doma. Je mu okolo třicítky a vypadá hříšně dobře.

Když mě spatří, nejprve ztuhne, ale pak se vzpomene. Prvotní šok nahradí hněv. V jeho pohledu se odráží něco temného a nebezpečného, co mi našeptává, abych se měla na pozor. Jistě je to jeden z těch, kteří mají prsty i v černých kšeftech. Jinými slovy mafián. Je rozzlobený a možná i právem.

Přikročí ke mně, dělí nás křeslo a stolec, ale i tak vidím, jak je vysoký. Stále zachmuřeně a mrzutě si mě přísně prohlédne. „Zavoláte policii?“ zeptá se.

„Ne. Věřím, že se moje kabelka najde.“

„Zdá se, že zaměstnávám tým babralů, kteří nedokážou udržet hosty na uzdě,“ zavrčí zlostně a muž stojící u dveří strne.

„Nebyla to naše vina. Stalo se to ve vteřině,“ odváží se hájit vyhazovač.

Chlapík, asi majitel podniku, se na něj zamračí a hlídač ztichne. „Poslední, po čem toužíme, je negativní reklama. Poletí každý, kdo nezakročil včas!“

„Oni za to nemohou,“ řeknu upřímně, protože nenávidím nespravedlnost. „Udalo se to hodně rychle. Nemohli to předvídat,“ zastávám se chláпка u dveří odhodlaně.

„Vědí, jaká je jejich povinnost a co se stane s těmi, kteří selžou.“

„Dovolím si nesouhlasit,“ ozvu se znovu. „Nevidím to jako selhání. Jen jsem se ocitla v nesprávném čase na nesprávném místě.“

Věnuje mi dlouhý pohled. Asi není zvyklý, že mu někdo odporuje, protože se tváří trochu překvapeně. Nakonec klidně přikývne

a promluví: „V pořádku. Pokud je tomu tak, měli by vám poděkovat za to, že jste je uchránila před vyhazovem.“

„Nepotřebuju, aby mi děkovali. Důležité je, že jsem v pořádku a vlastně se nic vážného nestalo. Moje věci snad najdou.“

„Rozumím, paní.“

„Jsem slečna,“ opravím ho.

Neujde mi, že se trochu usměje, ale zachová si profesionální masku byznysmena. „Promiňte, slečno.“

„Vaši muži za nic nemohli. A buďte bez obav. Určitě vám ani vašemu podniku nehodlám dělat špatnou reklamu. Naštěstí při mně stáli všichni svatí a já jsem nedopadla hůř.“

Kývne hlavou, jako by hodnotil má slova. „Očividně tomu tak bylo,“ řekne nakonec a chlápku u dveří naznačí, aby odešel. Ten beze slova poslechne a my zůstaneme sami.

Opatrně vstanu a podívám se na své bílé šaty. Jsou od vína, ale vypadá to, jako by to byla krev. „Asi už je nevyperu.“

„Důležité je, že jste v pořádku. Něco takového se tady nestává.“

„Věřím, že váš podnik je slušné místo.“

„Nejsem majitel.“

„Ou, a kdo tedy jste?“

„Jen to tady spravuju. Jsem něco jako zástupce ředitele. Nesednete si? Pokud byste měla chuť na občerstvení...“

„Děkuju, ale nedělejte si starosti. Dost jsem vypila, takže paniku z toho, co se stalo, pocítím asi až zítra. Cítím se jako na lodi, ale jinak je mi fajn.“

Hm, co to melu?

„Ten incident mě opravdu moc mrzí, slečno. Rád bych to nějak... odčinil.“

Chce to odčinit? Nevím, jestli se mám zasmát, nebo to brát vážně. „Není to vaše vina. Nemusíte se za to cítit zodpovědný.“

„I tak trvám na tom, že bych tento nepříjemný zážitek rád napravil. Dovolte mi bezpečně vás dopravit domů.“

V hlavě se mi rozbliká výstražná kontrolka. Neznám ho, a ačkoli je jeho návrh možná dobře míněným gestem, neměla bych to přijmout. Něco mi napovídá, abych ho odmítla. „Děkuju za nabídku, ale to není nutné. Kromě toho jsem tady s kamarádkou.“

„Určitě už odešla. Podnik se zavírá.“

Ach, to je pravda. Nevěřím ale, že by se vytratila beze mě. Barbara by mě tu nikdy nenechala samotnou. A už vůbec ne po incidentu se zlodějem. „Jistě neodešla. Znáám ji moc dobře. Řekli mi, ať tu počkám, ale měla bych jít, aby se o mě nebála.“ odvětim rozhodně.

„Chlapi okamžitě utíkali za pachatelem, proto pevně věřím, že vaše osobní věci zachrání.“

„V to doufám i já.“

„Opravdu mě to nesmírně mrzí.“

Dveře se najednou otevrou. Dovnitř nahlédne vyhazovač.

„Máme kabelku.“

„Ach bože, děkuju.“

Muž přede mnou zakašle, jako by ho náhle zabořilo v krku. Vyskočím na nohy a vydám se ke dveřím. Zástupce ředitele vykročí za mnou a nechá mě vyjít na chodbu jako první. „Dovolte mi odvézt vás domů,“ zopakuje svou nabídku naléhavěji a já na okamžik zaváhám. „Budu tak klidnější. Koneckonců jste v šoku. Chci udělat alespoň něco, čím bych napravil tento nepříjemný zážitek.“

„Nemyslím si, že je to nutné. Vezmu si taxi.“

„Trvám na tom. Berte to jako odškodné za to, co se stalo.“

Není to dobrý nápad, ale něco v jeho pohledu mě láme na kusy. Zatímco jedna moje část ho chce odmítnout, ta druhá mě přesvědčuje, abych jeho nabídku přece jen přijala. V očích má cosi podmanivého a zároveň znepokojujícího. Láká mě představa, že

s ním pojedu v autě, ale stejně vím, že bych neměla. Nesmím. Neznám ho, nevím o něm vůbec nic, a ačkoli nevypadá jako šílený vrah, rozhodně bych svou intuici neměla ignorovat.

„Děkuju, ale raději ne. Pojedu taxíkem.“

Pochopí a můj strach z toho, že mě bude nutit, se rozplyne jako dým, když boj vzdá. „V pořádku. Dovolte mi alespoň doprovodit vás k přítelkyni, pokud tam ještě je. Pokud ne, počkám s vámi na přivolaný taxík.“

Přikývnu a on mi pokyne, abych vykročila. V okamžiku, kdy se ocitnu vedle něj, zatajím dech. Vyzařuje z něj cosi mocného, nebezpečného a vzrušujícího. Jeho temné hnědé oči jsou chladné, ale přitom podmanivé. Je to přesně ten typ muže, po jakém touží každá žena, i když ví, že jediné, co od něho dostane, je sex.

3. kapitola

Se srdcem bušícím v hrudi vykročím po chodbě, až dojdeme k zavřeným dveřím. Tam mě předběhne a jako pravý kavalír otevře. Vyjdu ven a neujde mi, jak se podnik vyprázdnil. Hudba ztichla, po parketu pobíhají lidé, kteří uklízejí. Svítí už jen klasická světla, za barem stojí čtyři barmani a čistí skleničky.

Přejdeme k nim a muž po mé pravé straně natáhne levačku. Pokývá prsty a barman, který stojí nejbliž, pochopí. Zpod pultu vyndá kabelku a podá mu ji.

„Prosím, zkontrolujte si obsah. Snad nic nechybí.“

Neváhám a nahlédnu do kabelky. Naštěstí najdu všechny svoje věci. „Je tam všechno, moc děkuju.“

„Jsem moc rád, že to dopadlo dobře. Ještě jednou se vám omlouvám, slečno.“

„To je v pořádku. Své věci mám zpátky, takže na to můžeme zapomenout.“

Přikývne, že to přijímá, a opatrně mi položí ruku na bedra, čímž mě popostrčí dopředu.

Zachvěju se.

Z jeho doteku vnímám v těle jiskření, jež mě ochromilo. Na jedné straně cítím vzrušení, že se mě vůbec dotkl, na druhé mě tichý hlas varuje, abych se od něj držela co nejdál. Když mě jemně postrčí do kroku, pohnu se.

Muž mě zavede k výtahu, který využívá pouze personál, a přivolá ho malým čipem, který má zavěšený na klíčích. Dveře se otevrou a my nastoupíme do tmavého, ale zrcadly obloženého prostoru s maximální nosností pro pět osob.

Nad hlavami nám svítí jedno bodové světlo. Dost slabé na to, abych viděla na hodinky na ruce, ale dost silné, aby mě to ještě více utvrdilo v tom, že bych tu neměla být. Ne s ním.

Aby mi rychle uběhl čas a utišila jsem v sobě strach a neklid, nahlédnu do kabelky a zkontroluju, jestli mám doopravdy všechno, ale sotva ty věci vnímám. Naleznu však mobil a v něm zprávy od Barbary.

Už ti nesou kabelku!

Počkám na tebe, nebo mám jít domů?

Rychle naťukám odpověď.

Pokud jsi ještě tady, počkej na mě.

Odpověď mi nepřijde, přesto stojím s mobilem v ruce a modlím se, aby se dveře rychle otevřely. Cítím, jak se na mě ten chlápek dívá, jak mě zkoumá. Vím to, i když koukám do země. Určitě je to jeden z těch mafiánů, kteří získají všechno, na co si ukážou. Takový, kterého je lepší nikdy nepotkat.

Dveře se konečně otevrou a on vystoupí první. Vyjdu za ním, ale srdce mi buší jako šílené. Sleduju jeho svalnatou postavu, jak se přede mnou tyčí, a mám chuť se pokřižovat. Za chůze se ohlédne, aby se ujistil, že ho následuju, a pak mi otevře hlavní vchod.

Okolí je tentokrát prázdné, všimnu si pouze Mercedesu Maybach a řidiče, který mu otevře dveře. Spatřím i Barbaru, která na mě s obavami čeká.

„Ach, drahoušku,“ přiskočí ke mně. „Je všechno v pořádku?“

„Naštěstí ano. Své věci mám zpátky.“

„No tak to jsem ráda! Přijelo i taxi.“

Přikývnu a podívám se na muže vedle sebe. „Děkuju za doprovod a navrácení ukradených věcí.“

Kývne hlavou. „Není za co. Na shledanou.“ Nastoupí do svého auta a šofér za ním zavře dveře.

„A to mělo znamenat co?“ zeptá se mě Barbara. Podívám se na ni. „Z podniku tě doprovází takový fešák? To byl majitel?“

„Jen jeho zástupce. A bylo to od něho milé gesto. Vlastně mě chtěl zavézt domů,“ upřesním a společně vykročíme k taxíku, který na nás čeká. Muž se svojí limuzínou je už pryč a Barbara na mě vytřeští oči.

„Opravdu? A ty jsi odmítla?“

„Měla jsem to snad přijmout?“

„Jasně že ne, ale vezmeš-li v úvahu jeho vzhled, odmítnout ho muselo být těžké.“

Usměju se a nasedneme do taxíku. Šofér zaveze domů nejprve mě a potom Barbaru. Pomalu docupitám ke dveřím a ve chvíli, kdy z kabelky vytahuju klíče, si uvědomím děsivý fakt.

„Moje hodinky!“

Kolem zápěstí je nemám a nejsou ani nikde na zemi. Snažím se vzpomenout, kdy jsem je viděla naposledy, ale vím, že jsem je dnes měla. Vždyť jsem se na ně ještě dívala ve výtahu.

Ksaku! Musely mi spadnout někde tam, možná i před podnikem. Jindy bych nad tím jen mávla rukou, jsou to jen hodinky, ale dostala jsem je od mámy. A byly potaženy bílým zlatem. *Ach, ne! Co teď?* Venku už svítá, ale musím se alespoň pokusit je najít.

Rychle vytáhnu mobil a přivolám si taxi. Pokud jsem je ztratila v podniku, určitě je našla úklidová služba. Možná tam ještě někdo bude. Jestliže mi spadly až na ulici... snad je při troše štěstí objevím. Je brzy, nevěřím, že se tam teď někdo motal a vzal je.

Taxík přijede po necelých pěti minutách, které mi připadají nekonečné, ale nehodlám se vzdát.

ADRIEN

Stojím na kraji ulice a sleduju je. Kráčejí pomalu a jsou dost opilé. Je zábavné pozorovat, jak ta opilejší podpírá tu, která pila méně. Pohled je to docela politováníhodný, ale potřebuju se nasytit a ony jsou jediné přítomné zdroje. Ať už jsou opilé, nebo ne, musím zahnat hlad. A ne vždy mám na výběr.

Pozoruju, jak zajdou do uličky naproti, a to je příležitost pro mě. Vykročím zpoza budovy, kde jsem nerušeně stál, a přeběhnu přes silnici. V tak brzké hodině tu není živá duše. Ani auta touto klidnou ulicí ještě nejezdí. Jsou tady jenom ty dvě ženy, které se nemotorně motají domů. Netuším, kde se tak opily, a je mi to jedno. Důležité je, že jsou po ruce a já se nasytím. Můj šofér na mě čeká v uličce u podniku, který vlastním, nehodlám se tu zdržovat moc dlouho.

Najít zdroj v takový čas je opravdu umění. Vždyť i tyhle dvě jsem zahlédl až téměř po půlhodině vyčkávání, a to jsem obešel hodný kus téhle čtvrti. Zajdu do uličky za nimi a zahlédnu je sedět na starých krabicích plných papírů.

Dojdu až úplně k nim, ale sotva mě vnímají. Vyhovuje mi to. Hlavami se opírají o stěnu budovy, která se táhne za nimi. Dotknu se té první na ruce a ona se na mě podívá. Netuším, jestli mě vnímá, ale jeden pohled mi stačí k tomu, abych ji zbavil zábran a přinutil ji se postavit. Pak se k ní jen nakloním a zakousnu se jí do hrdla. Tiše a nenuceně sykne a já nasaju dostatek její energie.

Vím, že jí nemůžu vzít všechno, protože bych ji zabil. Dívky jsou ale unavené a vyčerpané. Jejich energie mi ani zdaleka nebude stačit. Posadím první vysílenou zpět a vezmu si druhou. Také se napojím přímo na její šíji a nasaju životní energii. Ve chvíli, kdy ji odložím vedle její kamarádky v bezvědomí, upoutá mě postava v bílém. Projde kolem uličky, kde stojím, a já zahlédnu její jasnou auru.

To není možné!

Proč se vrátila?

A proč mě chuť na její energii mění v netvora?

VIVIEN

Přijdu před podnik, ale nikdo tu není. Dveře jsou zavřené, to se dalo čekat. Jenže co mé hodinky? Hledám je, přecházím po celém prostranství před Nebem, ale na zemi není nic. Ani v koších, které zběžně prohlédnu. Jsou prázdné. Možná je někdo vzal a já jsem sem jela zbytečně.

Položím ruce na prosklené dveře a nahlížím do tmy podniku. Na zemi nevidím nic. Téměř nedohlédnu dovnitř, takže i kdyby tam byly, uviděla bych je jen těžko. Dveře jsou zamčené a všichni jsou už určitě pryč. Asi bych měla přijmout to, že jsem o ně přišla. Povzdechnu si a smířená s faktem, že jsem ztratila dar od mámy, se otočím na podpatku, ale vrazím do velké postavy.

Zděšením strnu a podívám se do tváře vysokého muže. Tyčí se nade mnou jako hora a já poznávám fešáka z Nebe. Srdce mi strachy tluče až kdesi v krku a nedokážu se ani pohnout. Neslyšela jsem ho přicházet. Couvnu, abych se odlepila od jeho tmavé postavy ve smokingu, a on pohne nádherně vykrojenými rty.

„Hledáte něco, slečno?“

Naprázdko polknu, pokouším se zachovat klid. Je tady jen on. Jsem s ním sama a vnitřní hlas mi napovídá, abych raději utekla. Jenže mám nohy jako z olova, nemůžu udělat už ani krok.

„Z-ztratila jsem hodinky. Dost drahé.“

„Hm,“ řekne a konečně se pohne. „Myslíte si, že jsou uvnitř?“

„Napadlo mě to. Naposledy jsem je měla ve výtahu. Možná mi vypadly tam.“

„V tom případě se tam podíváme.“

„Opravdu? Máte klíče?“

„Samozřejmě.“

Z kapsy saka vytáhne svazek klíčů. Odemkne hlavní vchod a uvnitř natuká na číselné klávesnici kód, vypíná alarm. Potom rozsvítí světla a já přejdu po chodbě k výtahům, zatímco on zůstane stát u vstupu. Ve výtahu není po hodinkách ani stopy, ale pak je zahlédnu. Třpytí se těsně vedle, u květináče s malou palmou.

„Mám je!“ zvolám a otočím se k němu. Stojí u dveří a čeká. Rychle je zvednu a obrátím se, ale zjištění, že je přímo přede mnou, mě ohromí. Vykulím na něj oči, náhle jsem v pasti. Jeho temný pohled mě uvěznil. „Proboha!“ zašeptám zděšeně. Jak se sem dostal tak rychle?

Zamračí se. „Vše v pořádku?“

Couvnu od něj a zadívám se na dveře. Dětilo nás téměř sedm metrů. Jak to dokázal? Nebo mi už přeskakuje?

„Měli bychom jít,“ řekne zdvořile a já si uvědomím, že má pravdu. Patrně spěchá, vždyť venku už je den.

„Děkuju za pomoc. Bála jsem se, že je už nikdy neuvidím.“

„Neměla byste chodit po městě sama takhle brzy ráno. Je to nebezpečné.“

„Vím, ale ty hodinky jsou pro mě důležité. Ještě jednou vám děkuju za pomoc.“

Pokývá hlavou, ale jeho tvář je pořád děsivě strnulá. Mám podezření, že tenhle muž se neumí usmívat.

Víc neotálím, otočím se a vydám se k východu. Vyjdu ven a on mě následuje. Zamkne za námi a já rychle vytáhnu mobil, abych si zavolala taxi. Jenže je vybitý. *Ksakru! Jak je to možné? Vždyť ani nezapípal. Zvláštní.*

„Stalo se něco?“ zeptá se ode dveří, jako by postřehl mé zděšení.

Vhodím hodinky do kabelky a povzdechnu si. „Ne, jen se mi vybil telefon. Nemám si jak zavolat taxi.“

„Svezu vás.“

Otočím se k němu a překvapeně se mu podívám do tváře. Myslí to vážně. „To ne. Stačí, když mi dovolíte zavolat si z vašeho mobilu.“

„Nemám mobil. Alespoň ne u sebe. Pokud nevěříte, můžete mě klidně prohlédat.“

„Ne, věřím vám, ale nechci vás obtěžovat.“

„Pokud byste mi byla na obtíž, nenabídl bych vám odvoz. Takže? Přijmete moji nabídku? Řidič na mě čeká za rohem.“

Řidič... Není tady sám, tak by mi nemělo nic hrozit. Váhám. Na jednu nevím, co říct. Jedna část mého já chce jít pěšky, utéct od podivného boháče, ale ta druhá, zrádná, mi v hlavě šeptá, abych jeho nabídku přijala. Nebezpečné věci jsou přece krásně lákavé, a on je krásný i lákavý.

„Máte mé čestné slovo, že vás bezpečně dopravím domů,“ dodá vlídně a já se na něj váhavě podívám.

„Tak dobře,“ odvětim nakonec.

Vykročím směrem, kterým ukázal, a v uličce, odkud jsme se dnes s kamarádkou propašovaly dovnitř, opravdu stojí jeho limuzína. Když nás řidič zahlédne, vyskočí z auta a otevře dveře.

„Dobré ráno, slečno,“ pozdraví mě zdvořile.

Mile se na něj usměju. „Dobré ráno i vám.“ Nastoupím, a když za mnou šofér zavře dveře, v duchu se pokřizuju.

„Kam to bude?“ zeptá se mě elegán, jen co nasedne z druhé strany, a já se na něj bez dechu podívám.

Strach, který cítím, se mísí se vzrušením a nejistota s touhou. Nadiktuju řidiči svou adresu. Muž jen přikývne a v autě nastane hrobové ticho. Je tu téměř úplná tma. Na sedadlech se sedí opravdu pohodlně. Uklidňuje mě vědomí, že nás dělí středový panel.

„Takže,“ přeruším tíživé mlčení, které mě děsí, a on zpozorní. „Jste přítelem majitele Nebe?“

„Společníkem.“

„Takový podnik dost vynáší,“ nutím se mluvit, abych nemyslela na to, jak mě ten muž děsí a zároveň vzrušuje.

Neodpoví, jen se svůdně pousměje. A to jsem si ještě před chvílí myslela, že se neumí usmívat. Jenomže není bůhvíjak povídavý. Možná bych se raději neměla na nic ptát. Z filmů vím, že přespříliš otázek může způsobit velké problémy.

Sevru kabelku ještě silněji, snažím se dívat na cestu mezi předními sedadly. Pořád ale cítím, jak mě pozoruje. Znervózňuje mě to. Po chvíli mi to přece jen nedá a podívám se na něj. „Proč se na mě díváte?“

„Protože chci,“ odvěti klidně a mně se srdce rozbuší jako pneumatické kladivo.

„Děsíte mě,“ přiznám šeptem.

„Řekněte mi něco, co nevím,“ poví chladně a já se cítím ještě vylekaněji.

„Byla jsem tam načerno.“

Zakření se. „Řekl jsem – něco, co nevím.“

Takže to ví? No jistě! Nemám přece žádné razítko.

Zadívá se kamsi dopředu. „Víc do podniku nechodte.“

„Myslíte načerno? Vlastně to ani nebyl můj nápad. Nelíbilo se mi to od začátku, ale...“ *Bože! Co to plácám?* Strachy tlachám hlouposti a vlastně jsem zradila kamarádku.

Dívá se na mě, ale zachovává si kamennou masku, takže netuším, co si o mně myslí. Určitě nic lichotivého. „Nepřeju si, abyste tam ještě někdy vstoupila!“

Z jeho tváře se pokouším vyčíst, jak to proboha myslí. Proč si nepřeje, abych se tam ještě někdy ukázala? I když po našem „vloupání“ se tomu ani nemůžu divit. „Chápu. Překročily jsme hranice. Už se to nestane.“

„Ne, nestane. Do podniku víc nevstoupíte.“

„Rozumím.“

„Nerozumíte!“ procedí přes zuby. „Nevadí mi, že jste se tam vkradly, přestože bych vás za to mohl dát zatknout. Vadí mi, že jste tam vůbec šly.“

„Jsme zákazníci jako ostatní. Poctivě jsme zaplatily za každé pití. To, že se nevozíme v drahých autech a nemáme luxusní hadry, z nás ještě nedělá špatné lidi.“

„Tak jsem to nemyslel. Mluvím o tom, že VY do toho podniku víc nesmíte vstoupit. A nejsou za tím peníze.“

„A co?“ Nechápu. Přeskočilo mu.

„Vaše duše,“ řekne rozhodně a já na něj vykulím oči.

Zasměju se. „Moje duše? Co je s mojí duší?“

„Je čistá a vy jste nadmíru nevinná. Pokud se mi nezačnete vyhýbat, stáhnou vás dolů.“

Najednou mi už do smíchu není. *Co to mele?* Polknu a nevím, jestli mám křičet o pomoc, nebo jen nenápadně vyskočit z auta. Čekám, že se zasměje, ale on svá slova myslí vážně. „Dolů... jako do postele?“

Podívá se na mě, ale z jeho pohledu nemůžu nic vyčíst. „Dolů jako do pekla, andílku.“

Netajím ohromení. Zírám na něj a jsem přesvědčená, že mu hrabe. To je nějaký fanatik sil temna? Vůbec nevypadá jako gotik. Strach mě sevře ještě víc a náhle si uvědomím, že nechci, aby věděl, kde bydlím. *Ksakru, co mě to napadlo?* Sedat k němu do auta nebyl dobrý nápad. *Vždyť ho vůbec neznám.* Takhle nezodpovědně jsem se ještě nikdy nechovala. Náhle zapracuje můj zdravý úsudek a já si uvědomím všechna možná rizika.

„Prosím, zastavte!“ řeknu a on se na mě znovu podívá. „Domů dojdou pěšky.“

„Jste si jistá?“

„Ano. Zastavte! Hned!“

Zaklepe na okno na své straně a řidič okamžitě zareaguje. Zapne směrovku a zastaví na okraji silnice.

„Děkuju za odvoz,“ vyhrknu, abych nevypadala jako nevděčnick, a on přikývne.

„Není za co.“

Šofér vyskočí z auta a otevře mi dveře. Pocítím nával částečné úlevy.

„Na shledanou, Vivien,“ řekne muž klidně, jako by se s mým jménem pomazlil, a já ztuhnu.

„Odkud víte, jak se jmenuju?“ Jsem si stoprocentně jistá, že jsem mu své jméno neprozradila.

Zadívá se kamsi dopředu a z jeho tváře číší chlad. „Jestli se nemodlíte, tak začněte. Jinak vás vyhledám.“

Co? Proboha! To je ale pošuk!

Neváhám už ani vteřinu, vystoupím z luxusního auta a zdrhám pryč jako vyplašená laň. Je mi do pláče, zachovávám ale klid a jen periferně zahlédnu, jak kolem mě projede jeho auto.

Srdce mi bije jako splašené, ale vědomí, že je den, mě jakž-takž uklidňuje. Cesta domů mi trvá asi deset minut. Když přijdu do bytu, zamknu za sebou dveře a opřu se o ně zády. Chvilí přemýšlím, jestli se mi to jen nezdálo, ale pak si rukama přejedu po tváři a zasměju se.

Kčertu! Vždyť mě chtěl jen vyděsit.

Mobil, který stále svírám v pravé ruce, se rozsvítí a já mám pocit, že mi přeskočilo. Vůbec není vybitý.

„Co to má ksakru znamenat?“

4. kapitola

Špičkou prostředníčku si přejedu po malé rance na čele a zavrtím hlavou. Nevypadá to dobře, je to daň za nepozornost, jak jsem se ráno uhodila do hlavy o roh skříňky. A bolí mě nejen rána, ale také hlava. Můžu to zakrýt vlasy, ale jízva mi už asi zůstane. Hodně to krvácelo a trvalo dlouho, než se to uklidnilo.

A včerejšek? To místo mi byl čert dlužen, ačkoli nakonec jsem se tam bavila dobře. Až na tu krádež a divného blázna, který mlel páte přes deváté. Bůhví, jestli na něčem nefičel. A přitom to byl opravdu pohledný chlap.

Nerozumím tomu. Proč je každý krásný muž, kterého potkám, nějak divný? Jeden si holil celé tělo, druhý kouřil jako Turek a poslední, se kterým jsem měla rande, se vrtal v nose, když si myslel, že ho nevidím. A pak to jedl. A ten podivín z páteční noci mě chtěl stáhnout do pekla. Jistě obrazně. Pravděpodobně tím myslel sex, kterým by ze mě udělal jen další čárku na svém seznamu.

Upravím si dlouhou plavou ofinku, aby mi zakryla ranku, načež se ozve zaklepání na dveře. Přijde mi to divné, protože nikoho nečekám. Je nedělní odpoledne, sotva odbila jedna. Leona to nebude, protože ta se momentálně nachází v domě Van Hella a pracuje na jeho skleníku. Alespoň tak mi to řekla, když jsme si včera volaly. Prý to chce dokončit co nejdřív, proto je nucená pracovat i o víkendech.

Nebude to ani táta, protože stejně jako včera tráví čas v květinářství. Má tam dvě zaměstnankyně, které mohou pracovat jen o víkendu, a proto tam musí být také.

Možná to bude sousedka. Občas zajde na kafe. Je to starší dáma a žije jen se synem, který se chová podivně. Většinu času tráví na rybách a nikdy s nikým nechodil. Může být ve věku mého otce, jen vypadá trochu zanedbanější.

Otevřu a vykouzlím úsměv, ale ten mi při pohledu na elegantního muže z páteční noci zamrzne na rtech. Ne, není to společník majitele Nebe, stojí přede mnou jeho šofér.

„Dobrý den, slečno. Promiňte, že přicházím bez ohlášení, ale přinesl jsem vám tohle,“ řekne a strčí mi do rukou velkou bílou krabici.

„Nerozumím. Co je to?“ zeptám se. Na pozdrav jsem zapomněla.

„Netuším. Dostal jsem jen příkaz vám to předat. Na shledanou,“ řekne zdvořile, otočí se na podpatku a zmizí na konci chodby.

Odkud ví, kde bydlím? Vždyť jsem v pátek večer vystoupila o dvě ulice dál. No jistě... přece jsem mu to sama prozradila. Vykouknu za ním, abych řekla alespoň sbohem, ale nastupuje do výtahu a já na něj nemíním křičet.

Couvnu do bytu a zavřu za sebou dveře. S krabicí převázanou velkou růžovou mašlí odejdu do ložnice a položím ji na postel.

Co mi to poslal a proč vůbec?

Ví, jak se jmenuju, a přitom jsem si docela jistá, že jsem mu své jméno neprozradila. A zdá se mi, že to neudělala ani Barbara. Odkud to tedy ví?

Opět mě sevře ten nepříjemný pocit, ale i zvědavost, která je v přesile. Rozvážu mašlí, otevřu víko, odhrnu jemný papír a zahlédnu kus bílé látky vykládaný třpytivými kamínky.

S úžasem se nadechnu a dotknu hebké látky nádherných šatů. Pohládím kamínky ve výstřihu a prsty zavadím o zastrčený papírek. Vyndám ho a srdce se mi rozbuší ještě prudčeji.

Páteční večer mě mrzí.

Přijměte prosím náhradu za Vaše šaty.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy 666 duší.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.